

רע"פ 902/16 - עמר עמור נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 902/16

כבוד השופט ס' גוברמן

לפני:

עמר עמור

המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 24.1.2016 בע"פ 40402-10-15 שניתן על ידי כבוד השופטים: י' צלקובניק, י' רז-לוי וג' שלו; ובקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד אשר לואיס

בשם המבקש:

החלטה

1. בקשת רשות על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופטים י' צלקובניק, י' רז-לוי וג' שלו) בע"פ 40402-10-15 מיום 24.1.2016, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (השופטת א' גרבי) בגמ"ר 7862-09-11 מיום 27.4.2015. בית המשפט המחוזי דחה גם את חלקו הארי של ערעור המבקש על גזר דינו מיום 7.9.2015, בגדרו נגזרו עליו תשעה חודשי מאסר בפועל; שבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירה זהה לעבירה בה הורשע בהליך זה; פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חמש שנים; וקנס בסך 1,000 ש"ח. עם זאת, בית המשפט המחוזי צמצם את תחולתו של עונש המאסר המותנה, וקבע כי הוא יהיה בר הפעלה רק במידה והמבקש יורשע בעבירה של גרימת מוות ברשלנות.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש הורשע, לאחר שמיעת הראיות, בעבירות של גרימת מוות ברשלנות, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ברשלנות שגרמה לתאונת דרכים שתוצאתה חבלה ונזק, לפי סעיפים 2(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה; עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף, לפי תקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); נהיגה במהירות שאינה מתאימה לתנאי הדרך, לפי תקנה 51 לתקנות התעבורה; ואי חגירת חגורת בטיחות, לפי תקנה 83ב(א) לתקנות. על פי עובדות כתב האישום, ביום 28.5.2011 נהג המבקש רכב משא בכביש בין-עירוני, והסיע ברכבו 6 נוסעים נוספים, אשר חלקם לא היו חגורים בעת הנסיעה (להלן: רכב המבקש). על פי המתואר בכתב האישום, המבקש נהג במהירות מופרזת אשר הגיעה לכדי 160 קמ"ש תוך שהוא חוצה פס הפרדה לבן רצוף, ובשעה שהכביש רטוב ויורד גשם.

3. באותה עת נסע על אותו כביש, בכיוון הנגדי, רכב פרטי ובו בני זוג ובנם הקטן (להלן: הרכב הפרטי). בשלב מסוים, כאשר המבקש נהג במהירות של 113 קמ"ש במקום בו המהירות המותרת היא 80 קמ"ש, הוא סטה שמאלה, החליק עם רכבו לנתיב הנגדי ופגע ברכב הפרטי. כתוצאה מהתאונה נפטר אחד מנוסעי רכב המבקש, נפצעו נוסעים נוספים בשני הרכבים ונגרם נזק קשה לשניהם.

4. ביום 27.4.2015 הרשיע בית משפט השלום את המבקש במרבית העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, אך זיכה אותה מעבירה של מהירות מופרזת, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה. בית משפט השלום קבע, כי אמנם התרחש כשל פתאומי בצמיג רכבו של המבקש, אולם עובדה זו איננה פוטרת אותו מאחריותו לתאונה, וזאת לנוכח מהירות הנהיגה ברכב; ביצוע עקיפה עובר לתאונה; ומודעותו לכך שהכביש רטוב וקיימת סכנת החלקה. בגזר דינו של המבקש מיום 7.9.2015 מצא בית משפט השלום, כי דרגת רשלנותו של המבקש היא ברף הגבוה וזאת לנוכח התעלמותו מתנאי הדרך והתנהגותו הפזיזה.

5. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו וקבע, כי הראיות השונות בתיק מתיישבות יותר עם כך שהתאונה נגרמה בשל איבוד שליטה בעת כניסה במהירות לפניה שמאלה, ולא בשל כשל בצמיג. ביחס לגזר דינו של המבקש, חזר בית המשפט המחוזי על הקביעה כי רשלנותו של המבקש הייתה ברף הגבוה לנוכח אופן נהיגתו עובר לתאונה ובמהלכה. בנוסף, בית המשפט המחוזי מצא כי בית משפט השלום הלך כברת דרך לקראת המבקש הן בעת קביעת מתחם העונש והן בעת גזירת העונש בתוך המתחם, ועל כן קבע כי אין מקום להתערב בגזר דינו. זאת פרט, כאמור, לצמצום תחולת המאסר המותנה.

הבקשה למתן רשות הערעור

6. המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי שגה כאשר קבע כי רף רשלנותו היה גבוה. לשיטתו, לא ניתן די משקל לרמת ההשפעה של הכשל בצמיג על גרימת התאונה ולכך שהאשמה צריכה להתחלק בינו לבין "הגורם הזר המתערב". לעמדת המבקש, רף רשלנותו היה נמוך בהתחשב בכשל בצמיג במועד שקדם לתאונה, ועל כן יש לקצר את עונש מאסרו לתקופה של ששה חודשים ולאפשר את ריצויו בדרך של עבודות שירות.

דין והכרעה

7. עיינתי בבקשה, ובפסקי הדין של הערכאה הדיונית וערכאת הערעור, ואני סבור כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)).

(להלן: הלכת חניון חיפה)) או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). בענייננו, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית שכזו, והמבקש אף לא טען לקיומה של עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי" בהתאם להלכת חניון חיפה. מעיון בבקשה עולה, כי טענותיו של המבקש נוגעות לענייני הפרטני בלבד, אינן מעלות כל סוגיה כללית או שיקולי צדק מיוחדים ומהוות חזרה על הטענות שהעלה הן בבית משפט השלום והן במסגרת ערעורו לבית המשפט המחוזי.

8. הבקשה שלפניי מכוונת רובה ככולה נגד גזר הדין שהושת על המבקש. הלכה היא כי טענות לעניין חומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.5.2015)). בענייננו, שתי הערכאות הקודמות בחנו את נסיבות ביצוע העבירה וקבעו כי רף רשלנותו של המבקש היה גבוה לנוכח אופן נהיגתו עובר לתאונה ובמהלכה. בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי קבעו נחרצות כי אף אם נניח לטובת המבקש שהתאונה נגרמה כתוצאה מכשל בצמיג, אין בעובדה זו כדי להפחית את אחריותו לתאונה. אינני מוצא מקום להתערב בקביעות אלה המבוססות כדבעי ומעוגנות היטב בחומר הראיות. כמו כן, אינני סבור כי עונשו של המבקש חורג – ובוודאי שלא באופן קיצוני – ממדיניות הענישה המקובלת. אשר על כן, אין בידי לקבל את בקשת רשות הערעור.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית. לפיכך, ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע העונש.

ניתנה היום, ה' באדר א' התשע"ו (14.2.2016).

ש ו פ ט